

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U ZAVIDOVIĆIMA
Broj: 42 0 Rs 050281 20 Rs
Zavidovići, 04.05.2021.godine

Općinski sud u Zavidovićima, sudija Boris Sunarić, u pravnoj stvari tužiteljice, S. A., iz Z., ul. ..., koju zastupa punomoćnik D. A., advokatski pripravnik kod advokata P. A., iz S., protiv tuženog „S” d.o.o. Z., zastupan po zakonskoj zastupnici Š.-V. M. i punomoćniku O. V., advokatu iz Z., radi poništenja otkaza ugovora o radu i isplati naknada plata, v.s. 1.000,00 KM, nakon zaključene glavne rasprave dana 15.04.2021. godine, koja se vodila u prisustvu tužiteljice, zakonske zastupnice tužene i punomoćnika stranaka, donio je dana 04.05.2021. godine sljedeću:

P R E S U D U

I Poništava se kao nezakonita odluka o raskidu radnog odnosa od 08.11.2019. godine, te se obavezuje tužena, da tužiteljici na ime neisplaćenih naknada plata sa naknadom za minuli rad isplati za:

- mjesec novembar 2019. godine iznos od 354,32 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec decembar 2019. godine iznos od 505,68 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.02.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec januar 2020. godine iznos od 527,30 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.03.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec februar 2020. godine iznos od 462,43 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.04.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec mart 2020. godine iznos od 505,68 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.05.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec april 2020. godine iznos od 505,68 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.06.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec maj 2020. godine iznos od 484,05 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec juni 2020. godine iznos od 505,68 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec juli 2020. godine iznos od 264,26 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.09.2020. godine, pa do isplate, u roku od 15 dana.

II Obavezuje se tužena da na ime tužiteljice uplati obavezne doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje i razliku istih nadležnom Federalnom zavodu za PIO, u iznosu od 1.425,42 KM, u roku od 15 dana.

III Obavezuje se tužena da tužiteljici isplati na ime troškova parničnog postupka 2.335,66 KM u roku od 15 dana, dok se tuželjica odbija sa dijelom zahtjeva za naknadu troškova parničnog postupka koji prelazi dosuđeni iznos, kao što se odbija i zahtjev tužene za naknadu troškova parničnog postupka u visini od 240,00 KM, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljica je ovom sudu dana 06.02.2020. godine, podnijela tužbu protiv tuženog, radi poništenja otkaza ugovora o radu i isplatu naknada plata.

Tužiteljica je u činjeničnim navodima tužbe i tokom postupka navela: da joj je tužena nezakonito otkazala ugovor o radu na način da je dana 08.11.2019. godine donijela odluku o raskidu radnog odnosa, kojom je tužiteljici otkazala radni odnos zaključno sa 08.11.2019. godine zbog povrede radne discipline. Istakla je da je na predmetnu odluku u roku podnijela zahtjev za zaštitu, odnosno ostvarivanje prava od 02.12.2019. godine, na koji tužena nije odgovorila. Po ocjeni tužiteljice otkazivanje ugovora o radu je nezakonito prvenstveno iz razloga što tužiteljici nije data mogućnost da iznese odbranu prije donošenja odluke o otkazu ugovora o radu, a što je u suprotnosti sa odredbom čl. 101 Zakona o radu FBiH (Sl. novine FBiH br. 26/16, 89/18 i 23/20-Odluka US, u daljem tekstu ZOR FBiH). Dalje je istakla da je predmetni otkaz ugovora o radu u suprotnosti sa čl. 97 st. 4 ZOR FBiH, jer povreda radne obaveze koja se stavlja na teret tužiteljici nije utvrđena Pravilnikom o radu tužene. Takođe, tužiteljica smatra da je predmetna odluka o otkazu donesena i suprotno čl. 23 st. 1 tač. 3, čl. 24 i čl. 25 Zakona o vijeću zaposlenika (Sl. novine FBiH br. 38/04), s obzirom da tužena prije donošenja odluke o otkazu nije konsultovala vijeće zaposlenika, slijedom čega je, po mišljenju tužiteljice, odluka o otkazu ništava. Tužiteljica je navela i da je predmetna odluka o otkazu u suprotnosti sa čl. 108 st. 2 ZOR FBiH i čl. 31 st. 3 Zakona o vijeću zaposlenika FBiH, jer ukoliko tužena nije imala formirano vijeće zaposlenika, te obaveze je trebao obavljati sindikat, a slijedom toga je postojala obaveza tužene da konsultuje sindikat prije donošenja odluke o otkazu. Tužiteljica je istakla i da je predmetna odluka o otkazu šturo napisana, te da se iz nje ne vidi iz kojih se tačno razloga tužiteljici otkazuje ugovor o radu.

Tužiteljica je na glavnoj raspravi od 15.04.2021.godine konačno opredijelila tužbeni zahtjev, tako da isti glasi:

“Poništava se kao protivzakonita Odluka o raskidu radnog odnosa od 08.11.2019. godine, te se obavezuje tužena, da tužiteljici na ime neisplaćenih naknada plaća sa naknadom za minuli radi isplati za:

- mjesec novembar 2019. godine iznos od 354,32 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2019. godine, pa do isplate,
- mjesec decembar 2019. godine iznos od 505,68 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec januar 2020. godine iznos od 527,30 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.02.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec februar 2020. godine iznos od 462,43 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.03.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec mart 2020. godine iznos od 505,68 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.04.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec april 2020. godine iznos od 505,68 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.05.2020. godine, pa do isplate,
- mjesec maj 2020. godine iznos od 484,05 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.06.2020. godine, pa do isplate,

-mjesec juni 2020. godine iznos od 505,68 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2020. godine, pa do isplate,

-mjesec juli 2020. godine iznos od 264,26 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 16.07.2020. godine, pa do isplate, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, u roku od 15 dana.

Obavezuje se tužena da na ime tužitelja uplati obavezne doprinose za penzijsko invalidsko osiguranje i razliku istih nadležnom Zavodu za PIO, u iznosu od 1.425,42 KM, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, u roku od 15 dana”.

Tužiteljica je u konačnici predložila da sud u cjelosti usvoji opredijeljeni tužbeni zahtjev, uz naknadu troškova prema troškovniku koji je uložila u spis.

U odgovoru na tužbu i tokom postupka tužena nije osporavala da je tužiteljica kod nje bila zaposlena po ugovoru o radu na određeno vrijeme od 15.07.2019. godine, kao i da joj je otkazala ugovor o radu odlukom o raskidu radnog odnosa br. 45/19 od 08.11.2019. godine, kao i da je tužiteljica objavljena kod nadležne Porezne uprave sa navedenim danom. Tužena nije osporila ni činjenicu da otkazivanju ugovora o radu nije prethodilo bilo kakvo izjašnjenje od strane tužiteljice, odnosno da tužiteljici nije pružena mogućnost da se izjasni na okolnosti povreda radne obaveze. Međutim, tužena je navela da tužiteljica nije izvršavala svoje radne obaveze na zadovoljavajući način, kao i da se tri dana uzastopno nije pojavila na poslu, zbog čega joj je otkazala ugovor o radu u čemu tužena vidi disciplinske povrede iz čl. 94 st. 1 tač. 1 i 10 Pravilnika o radu tužene. Istakla je da joj je tužiteljica samo 05.11.2019. godine, kada je prvi dan odsustvovala sa posla, donijela doznaku za bolovanje za taj dan, a da joj za odsustva koja su uslijedila poslije toga, nije donijela doznake za bolovanje. Dalje je istakla da je povodom predmetnog događaja u kontrolu tuženoj izlazila i Kantonalna uprava za inspeksijske poslove ZE-DO kantona, te da nije pronašla bilo kakve nepravilnosti, a o tome je sačinjen i zapisnik o inspeksijskom nadzoru od 20.11.2019.godine. U konačnici je tužena predložila sudu da u cjelosti odbije tužbeni zahtjev tužiteljice, te da je obaveže da joj nadoknadi prouzrokovane troškove parničnog postupka u iznosu od 240,00 KM.

Na glavnoj raspravi proveden je dokaz saslušanjem parničnih stranaka tužiteljice i zakonske zastupnice tužene, te su pročitani, sljedeći dokazi: ugovor o radu od 15.07.2019. godine, izvještaj o trajanju privremene nesposobnosti odnosno spriječenosti za rad od 20.11.2019. godine, specijalistički nalaz od 06.11.2019.godine, specijalistički nalaz od 20.11.2019. godine, odluka o raskidu radnog odnosa broj 45/19 od 08.11.2019. godine, zahtjev za zaštitu prava tužiteljice od 02.12.2019. godine sa potvrdom o prijemu pošiljke, nalaz JU D. z. Z. od 06.11.2019. godine, nalaz JU D. z. Z. od 20.11.2019. godine, zapisnik o inspeksijskom nadzoru od 20.11.2019. godine, obrazac JS 3100 od 08.11.2019. godine, obrazac JS 3100 od 12.07.2019. godine, potvrda o prijemu pošiljke od 11.11.2019. godine. Takođe je saslušan i vještak ekonomske struke, D. S..

Sud je savjesno i brižljivo cijenio sve provedene dokaze, kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj vezi, a na osnovu odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku (Službene novine F BiH broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), pa je donio presudu kao u izreci, iz sljedećih razloga:

U radnim sporovima koji se odnose na nenovčana potraživanja, sud po službenoj dužnosti prvo mora cijiniti dopuštenost i blagovremenost podnesene tužbe, tako da je sud prvo ispitivao da

li je tužba tužitelja dopuštena i blagovremena, te je utvrdio da je tužba tužitelja dopuštena i blagovremena.

Odredbom čl. 114 st. 1 ZOR FBiH i čl. 99 Pravilnika o radu tužene propisano je da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od 30 dana od dana dostavljanja odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od dana saznanja za povredu prava zahtijevati od poslodavca ostvarivanje tog prava.

St. 2 istog člana ZOR FBiH propisano je da ako poslodavac u roku od 30 dana od dana podnošenja zahtjeva za zaštitu prava ili postizanja dogovora o mirnom rješavanju spora iz čl. 116 st. 1 ovog zakona ne udovolji tom zahtjevu, radnik može u daljem roku od 90 dana podnijeti tužbu pred nadležnim sudom.

St. 3 istog člana ZOR FBiH propisano je da zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom ne može zahtijevati radnik koji prethodno poslodavcu nije podnio zahtjev iz st. 1 ovog člana, osim u slučaju zahtjeva radnika za naknadu štete ili drugo novčano potraživanje iz radnog odnosa.

Iz zahtjeva za zaštitu prava tužiteljice od 02.12.2019. godine sa potvrdom o prijemu pošiljke proizilazi da se radnik blagovremeno shodno čl. 114 st.1 ZOR FBiH obratio poslodavcu u roku od 30 dana od dana saznanja za povredu prava zahtjevom za ostvarivanje tog prava, pa imajući u vidu da je tužba u predmetnoj stvari zaprimljena u ovaj sud dana 06.02.2020.godine proizilazi da je ista blagovremena.

Među strankama nije bilo sporno da je tužiteljica sa tuženom zaključila ugovor o radu na određeno vrijeme od 15.07.2019. godine sa trajanjem u periodu 15.07.2019. do 15.07.2020. godine, kao i da je tužena tužiteljici otkazala predmetni ugovor o radu dostavljanjem pisane odluke o raskidu radnog odnosa od 08.11.2019. godine, kao ni da tužiteljici prije otkazivanja ugovora o radu nije omogućeno da se izjasni o elementima odgovornosti koje joj se stavljaju na teret, kao ni da tužena nije pismenim putem pozvala tužiteljicu da se izjasni o elementima odgovornosti koje joj se stavljaju na teret. To uostalom proizilazi i iz ugovora o radu od 15.07.2019. godine, te odluke o raskidu radnog odnosa broj 45/19 od 08.11.2019. godine, sa potvrdom o prijemu pošiljke od 11.11.2019. godine.

Sporno je da li je predmetni otkaz ugovora o radu učinjen u skladu sa važećim ZOR FBiH, Zakonom o vijeću zaposlenika FBiH, te Pravilnikom o radu tužene od 31.07.2019. godine.

Iz obrasca JS 3100 od 12.07.2019. godine proizilazi da je tužiteljica prijavljena kod nadležne Porezne uprave kao osiguranik sa 15.07.2019. godine.

Iz obrasca JS 3100 od 08.11.2019.godine, proizilazi da je tužiteljica odjavljena kod nadležne Porezne uprave kao osiguranik sa danom 08.11.2019. godine.

Iz izvještaja o trajanju privremene nesposobnosti, odnosno spriječenosti za rad od 20.11.2019. godine, proizilazi da je tužiteljica bila nesposobna za rad u periodu od 06.11.2019. godine do 18.11.2019. godine.

Iz nalaza JU D. z. Z. od 06.11.2019. godine, proizilazi da se tužiteljica obraćala kod nadležne ustanove specijalisti neuropsihijatru zbog zdravstvenih tegoba navedenog dana.

Iz nalaza JU D. z. Z. od 20.11.2019. godine, proizilazi da se tužiteljica obraćala kod nadležne ustanove specijalisti neuropsihijatru zbog zdravstvenih tegoba navedenog dana.

Iz zapisnika o inspekcijskom nadzoru od 20.11.2019.godine, proizilazi da je dana 20.11.2019. godine od strane Kantonalne uprave za inspekcijske poslove, po zahtjevu stranke obavljen inspekcijski nadzor, te da je nadležni inspektor tom prilikom utvrđivao činjenice koje se odnose na radnopravni status tužiteljice, ali se nije bavio pitanjem zakonitosti odluke o otkazu ugovora o radu tužiteljice od 08.11.2019. godine.

Odredbom čl. 101. ZOR FBiH propisano je da ako poslodavac otkazuje ugovor o radu zbog ponašanja ili rada radnika, obavezan je omogućiti radniku da se izjasni o elementima odgovornosti koja mu se stavlja na teret. Čl. 95 Pravilnika o radu tužene je dodatno konkretizovana ova obaveza poslodavca na način da je propisano da u tom slučaju direktor poziva radnika pismenim putem, a pismeno *mora* da sadrži: opis povrede koja mu se stavlja na teret, vrijeme i način na koji je počinjena, imena lica koja su prijavila počinjenje ili prisustvovala počinjenju povrede i druge relevantne podatke značajne za dokazivanje počinjene povrede i poziva ga da se o tome izjasni i predloži načine dokazivanja da povredu nije počinio (st. 2), da pismeno iz st. 2 ovog čl. sadrži primjeren rok za odbranu radnika koji ne može biti kraći od sedam dana od dana dostavljanja pismena (st. 3), te da ako radnik u roku iz st. 3 ovog člana pismeno iznese svoju odbranu i predloži načine dokazivanja da nije počinio povredu obaveza koja mu se stavlja na teret, direktor formira posebnu komisiju ili zadužuje nekog od članova organa uprave pravnog lica, da provedu postupak utvrđivanja počinjenja povrede obaveza koja se radniku stavlja na teret u skladu sa ponuđenim dokazima (st. 4).

Odredbom čl. 102 ZOR FBiH propisano je da u slučaju spora zbog otkaza ugovora o radu, na poslodavcu je teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkaz ugovora o radu u smislu čl. 96 st. 1 tač. a. i b. i čl. 97 st. 1 i 2 ovog zakona.

Odredbom čl. 104 st. 1 ZOR FBiH, propisano je da se otkaz daje u pisanoj formi, a stavom 2. da je poslodavac obavezan, u pisanoj formi, obrazložiti otkaz. Istovjetno je propisano i čl. 96 st.1 Pravilnika o radu tužene.

Podvodeći utvrđeno činjenično stanje u pogledu odlučnih činjenica, da tužiteljici nije omogućeno da se izjasni o elementima odgovornosti koja joj se stavlja na teret, pod citirane odredbe materijalnog prava, jasno je da otkazivanje ugovora o radu tužiteljici nije učinjeno u skladu sa zakonom.

Prije otkazivanja ugovora o radu tužiteljici nije omogućeno da se izjasni o elementima odgovornosti koja joj se stavlja na teret, na način da je direktor tužene pozove pismenim putem sa navođenjem svih elemenata propisanih čl. 95 st. 2 Pravilnika o radu tužene, da u roku iz st. 3 istog člana Pravilnika o radu tužene iznese svoju odbranu, pa navodi zakonske zastupnice tužene da je telefonski pokušala da kontaktira tužiteljicu, sve i kada bi se prihvatili kao istiniti, nisu od uticaja na zakonitost otkaza ugovora tužiteljici. Pravo zaposlenog na odbranu, propisanu odredbom čl. 101 ZOR FBiH, predstavlja formalnopravni uslov otkaza ugovora o radu, pa svako ograničenje prava na odbranu ima suštinski značaj za ocjenu zakonitosti ugovora o radu. Ukoliko to pravo nije poštovano taj propust poslodavca u pravilu vodi povredu prava zaposlenog i nezakonitosti otkaza, a što je i stav Vrhovnog suda FBiH u rješenju br. 070-0-Rev-07-000 708 od 15.04.2008.godine, kao i brojne druge sudske prakse, po ovom pitanju. Ovakvo zakonsko

rješenje, ali i stav aktuelne sudske prakse, je u skladu i sa čl 7 Konvencije br. 158 Međunarodne organizacije rada – Konvencija o prestanku radnog odnosa na inicijativu poslodavca iz 1983. godine. Ovaj član Konvencije propisuje da radniku radni odnos neće prestati prije nego što mu se omogući da se brani od navoda poslodavca. Pri tome valja ukazati da sama odluka o raskidu radnog odnosa od 08.11.2019. godine ne zadovoljava kriterijume obrazložene odluke propisano čl. 104 st. 2 ZOR FBiH, jer se iz navedene odluke uopšte ne vidi o kojoj konkretno povredi radne discipline se radi, odnosno kojim povredama propisanim ZOR FBiH ili Pravilikom o radu tužene, pa tužiteljica nije mogla znati, ne samo prije donošenja predmetne odluke, već i nakon što ju je zaprimila putem pošte, za koje povrede radne discipline se tereti, odnosno zbog kojih povreda radne discipline joj je otkazan ugovor o radu. Naknadno ukazivanje od strane tužene, tokom ovog parničnog postupka da se zapravo radilo o povredama iz čl. 94 st. 1 tačka 1 i 10 Pravilnika o radu tužene, ne može nadomjestiti evidentne nepravilnosti počinjene prilikom procedure otkazivanja ugovora o radu tužiteljici.

Stoga, imajući u vidu da tužiteljici nije omogućeno pravo na iznošenje odbrane prilikom otkazivanja ugovora o radu, a što predstavlja formalni uslov da bi se sud uopšte upustio u raspravljanje o postojanju, odnosno osnovanosti razloga za otkaz, potpuno je irelevantno, a za ovaj sud i neuvjerljivo, iznošenje navoda od strane zakonske zastupnice tužene, da tužiteljica nije izvršavala savjesno svoje radne obaveze (a što bi predstavljalo težu povredu radne obaveze iz čl. 94 st. 1 tačka 1 Pravilnika o radu tužene), odnosno da je neopravdano izostala sa posla duže od 3 dana, a što bi predstavljalo težu povredu radne obaveze iz čl. 94 st. 1 tačka 10 Pravilnika o radu tužene. Kada je u pitanju način izvršavanja radnih obaveza od strane tužiteljice sud je u tom pogledu poklonio vjeru iskazu tužiteljice, koja je navela da je poslove trgovca obavljala na najbolji mogući način, na vrijeme dolazila i odlazila s posla, te radila i subotom, nasuprot iskazu zakonske zastupnice tužene da tužiteljica nije odgovorno obavljala svoje zadatke, da je činila greške prilikom vraćanja kusura, vagala više kafe nego je potrebno, pogrešno lijepila markice na količinu robe i da ju je na to upozoravala, jer su takvi navodi po ocjeni ovog suda neuvjerljivi i usmjereni na naknadno opravdanje očigledno nezakonitog otkaza ugovora o radu, te izbjegavanje obaveze isplate naknade plata. Takođe, što se tiče nedolaska tužiteljice na posao sud nije poklonio vjeru zakonskoj zastupnici tužene kada tvrdi da je prvi dan odsustva tužiteljice s posla bio 05.11.2019. godine, već 06.11.2019. godine kako to tvrdi tužiteljica, a što je potkrijepljeno i materijalnim dokazima izvedenim pred ovim sudom, odnosno izvještajem o trajanju privremene nesposobnosti odnosno spriječenosti za rad od 20.11.2019. godine i nalazom JU D. z. Z. od 06.11.2019. godine. U bilo kojoj od ove dvije verzije događaja, koji se tiče prvog dana izostanka tužiteljice s posla, nisu se stekli uslovi za otkazivanje ugovora o radu tužiteljici 08.11.2019. godine, jer u prvoj verziji događaja koju potencira tužena da je tužiteljica prvi dan izostala 05.11.2019. godine, a za šta je uredno priložila doznaku za bolovanje, neopravdani izostanak s posla bi se odnosio na dane 06. i 07.11.2019. godine, pa bi tužiteljica u tom slučaju tek istekom dana 08.11.2019. godine tri dana uzastopno izostala s posla, te bi se stekli uslovi da tužena u toj situaciji može tužiteljici otkazati ugovor o radu, naravno uz prethodno omogućavanje iznošenja odbrane, dok u drugoj verziji događaja koju iznosi tužiteljica, a koju prihvata i ovaj sud, tužiteljica je prvi dan izostala s posla 06.11.2019. godine, pa nadalje, pa se ni na koji način nisu stekli uslovi za otkazivanje ugovora o radu tužiteljici, jer od prvog dana odsustva s posla, pa do otkazivanja ugovora o radu nisu protekla tri uzastopna radna dana neopravdanog odsustva, ali prvenstveno iz razloga što tužiteljici nije omogućeno pravo na izjašnjenje, odnosno iznošenje odbrane.

Nisu osnovani navodi tužiteljice kojima se ona poziva na odredbe Zakona o vijeću zaposlenika, a prije svega na odredbe čl. 23 st. 1 tač. 3, 24 i 25 ovog Zakona, iz kojih odredaba

ona izvodi argumentaciju za ništavost predmetne odluke o otkazu i po ovom osnovu, s obzirom da je prema saglasnim izjavama parničnih stranaka, u vrijeme otkazivanja ugovora o radu tužiteljici, tužiteljica bila jedini zaposlenik kod tužene, pa stoga nije postojala mogućnost da se kod tužene formira vijeće zaposlenika, a shodno čl. 2 Zakona o vijeću zaposlenika, te čl. 119 ZOR FBiH, a tužena nema formiran sindikat, prema vlastitoj izjavi zakonske zastupnice tužene na glavnoj raspravi, a koju ovaj sud prihvata kao logičnu i istinitu, s obzirom na broj radnika koji je bio zaposlen kod tužene u predmetno vrijeme.

Sud je nalazu vještaka ekonomske struke, D. S., iz Z., poklonio vjeru nalazeći da je istinit, logičan i za ovaj sud uvjerljiv. Riječ je o vještaku sa dugogodišnjim iskustvom u ovoj oblasti vještačenja, a na čiji nalaz i mišljenje ni stranke nisu imali primjedbi. Vještak je u svom mišljenju, a prema zadatku vještačenja iznio tri verzije obračuna naknade plata u spornom periodu, koju bi tužiteljica primila da je ostala na radu do isteka zaključenog ugovora o radu na određeno vrijeme, kao i visine neuplaćenih doprinosa za PIO i to na način da je navedeno obračunala u skladu sa: 1) zaključenim ugovorom o radu, 2) Pravilnikom o radu tužene (koji dokaz je na poziv suda na pripremnom ročištu tužena naknadno dostavila u spis suda i koji je kao takav korišten i izveden prilikom iznošenja nalaza i mišljenja vještaka, a tužiteljica se na glavnoj raspravi izričito izjasnila da joj nije potrebno dostavljati predmetni Pravilnik) i u skladu sa 3) Opštim kolektivnim ugovorom za područje FBiH.

Čl. 19 st. 3 ZOR FBiH, propisano je da, ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ovim zakonom, kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu ili ugovorom o radu, primjenjuje se za radnika najpovoljnije pravo, osim ako to ovim zakonom nije izričito zabranjeno. Takođe i Vrhovni sud FBiH u više svojih odluka, pa tako i u presudi broj 65 0 P 192603 11 Rev od 22.09.2011. godine propagira načelo *in dubio pro laboris* (u sumnji blaže, odnosno povoljnije za radnika).

Stoga, imajući u vidu utvrđenu nezakonitost odluke o raskidu radnog odnosa od 08.11.2019. godine, sud je tuženu, a imajući u vidu konačno opredijeljeni zahtjev tužioca na glavnoj raspravi od 15.04.2021. godine, po osnovu Pravilnika o radu tužene koji je najpovoljniji za tužiteljicu, shodno odredbi čl. 106 st. 1 i 2 tač. b. al. 1 ZOR FBiH, obavezao na isplatu naknade plata tužiteljici na način kako je to vještak ekonomske struke obračunala u svom nalazu i mišljenju u tabelarnom dijelu prema odredbama Pravilnika o radu tužene.

Sud je odredio da zatezna kamata na pojedinačno opredijeljene iznose plata po mjesecima teku počev od datuma navedenih u dispozitivu presude, a što je u skladu sa čl. 79 st. 1 ZOR FBiH, čl. 64 st.1 Pravilnika o radu tužene, kao i čl. 10 st. 1 Ugovora o radu od 15.07.2019. godine, imajući u vidu da tada tužena pada u docnju sa ispunjenjem novčane obaveze na isplatu plata, a shodno čl. 277 st. 1 Zakona o obligacionim odnosima ("Sl. list SFRJ", br. 29/1978, 39/1985, 45/1989 ... 2/1992, 13/1993 i 13/1994 i "Sl. novine FBiH", br. 29/2003 i 42/2011).

Imajući u vidu osnovanost tužbenog zahtjeva u pogledu isplate naknade plata, iz istog proizilazi i obaveza tužene za uplatu doprinosa za PIO nadležnom Federalnom zavodu za PIO, u iznosu obračunatom od strane vještaka ekonomske struke prema Pravilniku o radu tužene, koji je najpovoljniji za tužiteljicu, kao radnika, a imajući u vidu da isti nisu uplaćeni za tužiteljicu kako to propisuju odredbe čl. 4 st. 2 tač. 2 i čl. 11 st. 1 Zakona o doprinosima FBiH ("Službene novine Federacije BiH", br. 35/1998, 54/2000, 16/2001, 37/2001, 48/2001 - dr. zakon, 1/2002, 17/2006, 14/2008, 91/2015, 104/2016, 34/2018, 99/2019).

O troškovima parničnog postupka sud je odlučio shodno odredbi čl. 386 st. 1, 387 i 396 st. 1 ZPP FBiH, gdje je propisano da stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci nadoknaditi troškove, a imajući u vidu da su isti bili potrebni, radi vođenja parnice, te određeno traženi, a odnose se na troškove zastupanja tužitelja od strane advokata i to: sastav tužbe u iznosu od 80 bodova X 3 KM = **240,00 KM** (čl. 12. i 13. st. 1. tač. 1. a) Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata - Sl. novine F BiH broj 22/2004 – u daljem tekstu Tarifa), zastupanje na pripremnom ročištu od 30.06.2020. godine u iznosu od 80 bodova X 3 KM = **240,00 KM** (čl. 12. i 13. st. 1. tač. 1. b) Tarife), zastupanje na glavnoj raspravi od 15.04.2021. godine, u iznosu od 80 bodova X 3 KM = 240,00 KM, međutim, dosuđeno **180,00 KM** prema postavljenoj visini nagrade u troškovniku (čl. 12. i 13. st. 1. tač. 1. c) Tarife), te putnih troškova za pristup na rasprave po advokatskoj tarifi (35% važeće cijene goriva za svaki pređeni km) tj. 2 X 149,94 KM = **299,88 KM** (čl. 31 st. 4 Tarife), odsustvo iz kancelarije ukupno 8 h, dakle 10 bodova X 16 po 0,5 h = 160 bodova X 3 KM = **480,00 KM** (čl. 26. st. 1 tač. 5 Tarife), dnevnice u visini dnevnice sudije Kantonalnog suda u Sarajevu za dane 30.06.2020. godine i 15.04.2021. godine u iznosu od 2 X 150,00 KM = **300,00 KM**, a što sve ukupno iznosi **1.739,88 KM**. S obzirom da je punomoćnik tužiteljice PDV obveznik, za šta je priložio i dokaz u vidu uvjerenja UIO Banjaluka od 20.4.2011. godine, sud mu je na ukupno obračunati iznos troškova dosudio i PDV u visini od 17%, koji iznosi **295.78 KM**. Stoga, ukupni dosuđeni troškovi parničnog postupka iznose **2.335,66 KM** (1.739,88 KM + 295.78 KM + **300,00 KM** na ime troškova vještačenja).

Tužiteljici nisu dosuđeni troškovi postupka povezani sa danom 14.9.2020. godine (zastupanje na glavnoj raspravi, putni troškovi, odsustvo iz kancelarije, dnevnica), kada je bila zakazana glavna rasprava, s obzirom da ista nije održana, a u spisu ne postoje dokazi da je tužiteljica u vezi sa njenim odgađanjem imala posebne troškove, kao ni troškovi sastava obrazloženog podneska od 30.06.2020. godine s obzirom da je navedeni podnesak uložen u spis suda na dan održavanja pripremnog ročišta 30.06.2020. godine i da su svi navodi navedeni u tom podnesku izneseni i usmeno na pripremnom ročištu od strane punomoćnika tužiteljice, dakle, troškovi sačinjavanja navedenog podneska nisu bili potrebni radi vođenja parnice, a kako to propisuje čl. 387 st. 1 ZPP F BiH. Imajući u vidu potpuni uspjeh tužiteljice u sporu, a slijedom toga i neuspjeh tužene, sud je odbio zahtjev tužene za naknadu troškova parničnog postupka u visini od 240,00 KM kao neosnovan.

Sudija
Boris Sunarić

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana prijema presude Kantonalnom sudu u Zenici, putem ovog suda. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka. Tužena je u slučaju izjavljivanja žalbe obavezna da plati taksu na žalbu u iznosu od 225,00 KM, a dokaz o plaćenju taksi priloži uz žalbu, dok je tužiteljica oslobođena plaćanja takse.